

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Die 25. Ianuarii. In Festo Conversionis S. Pauli Apostoli; Domine quid me
vis facere? Sicut frequenter dicendum cum Davide, Dixi nunc cœpi; sic
simul cum Apostolo, Domine quid me vis facere?

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

Die 25. IN FESTO CONVERSIONIS
Ianuarij. SANCTI PAULI APOSTOLI.

Domine quid me vis facere? Actuum 9.

VERITAS PRACTICA.

Sicut frequenter dicendum cum Davide, *Dixi nunc capi*: sic simul cum Apostolo, *Domine quid me vis facere.*

RATIO EST, Quia idcirco frequenter dicendum cum Davide, *Dixi nunc capi*, ad renovandum animum, qui alioquin inveterasceret.

Sed nihil aptius ad illam animi renovationem, quam quod dicit Apostolus; *Domine quid me vis facere.*

Ergo sic frequenter cum Davide, sic cum Apostolo sentiendum & dicendum.

I. PUNCTUM.

SINGULAREM prorsus, & planè admirandam huius sancti Apostoli Conversionem, quæ fuse describitur in actis Apostolorum, & de qua satis est ampla vernacula meditatio, brevissimè continent & complectuntur pauca illa verba, quæ primò ipse protulit Christo Domino se vocanti. **DOMINE**

QUID ME VIS FACERE. Hac plane fratres, inquit sanctus Bernardus, *perfecta Conversionis est forma. O verbum breve, sed plenum, sed vivum, sed efficax, sed dignum omni acceptione!*

Jam illi quidem conversi erant, & professi, quibus sic S. Abbas loquitur: sed quia frequenter instituenda est Renovatio animi, quæ est altera veluti conversio, sicut ipse Apostolus de die in diem se renovari dicit, Idcirco unicuique etiam Religioso proponi merito debet, hæc formula conversionis, ut quoties animum renovare velit, & dicere cum Davide, *Dixi nunc capi*, sic toties cum Apostolo dicat, *Domine quid me vis facere*; quia sic revera de novo incipit, sic renovatur si sit verè indifferens & paratus ad quamlibet Dei voluntatem neque aliter, verè renovatur.

Quam frequenter verò talis instauranda Renovatio, quantumque valeat ad illam rectè formandam, recta verborum Apostoli & sincera usurpatio, sic declaratur.

Humana natura suo corruptionis pondere nunquam cessat ad ima prolabi & deficere, nisi crebris & frequentibus instauretur adiumentis. Hæc autem prolapsio & defectio, nihil est aliud quam augeri concupiscentiam, & sic prævalere contra spiritum, ut quò illa est vehementior, hic

sit infirmior. Inter adjumenta porò quibus deficiens instauratur natura, vel proficiens retardatur concupiscentia, potentissimum illud est, quod dicitur Renovatio animi, quæ directè opponitur veteri & corrupto, secundum desideria erroris, homini; qui se suæque in omnibus quaerit; hunc enim hominem imprimis exiit, & deponit cum actibus suis, ac novum induit eum, qui renovatur in agnitionem secundum imaginem eius, qui creavit illum; Ut nihil jam quod caro blanditur libeat, nihil quod carnalem vitam trucidat, spiritus perhorrescat, quemadmodum ait S. Gregorius. Itemque alibi eleganter; *Vetusta vite proinus usus mutatur, ut anima superno spiritu afflata, & in summo appetat qua contempserat, & contemnat in infimo qua appetebat.*

Hoc est vere renovari, & hoc est tam crebrò & frequenter usurpandum, quam frequens & quotidiana est naturæ senescentis prolapsio, quæ non aliter aptius cum divina gratia reparatur. Unde illud toties in scripturis: *Renovamini spiritu mentis vestra*; & aptissimè S. Gregorius: *Nescit enim per torporem veterascere, qui studet per desiderium semper inchoare.* Hinc Psalmista qui ad perfectionis iam culmen pervenerat, quasi inchoans dicebat, *dixi nunc capi*, quia videlicet cessare ab inchoatu boni nolumus, valde necesse est, ut inchoare nos quotidie credamus. An illud verè agnoscis quàm necessarium? An defectum tuum sentis? an de remedio cogitas? Uno verbo, vel deficiis, vel proficis; neque in medio stare potes? **Utrum verò è duobus?**

II. PUNCTUM.

SED nihil aptius ad illam animi renovationem, quam quod dicit Apostolus, *Domine, quid me vis facere.*

Sic enim non minus efficaciter, quam breviter totum illud conficitur, quo constare Renovationem, dicebatur: nempe sic vetus homo exiit, atque induitur novus, dum sic indifferens & paratus est animus, ut nullà prorsus habitâ ratione appetitus, velit unum, aut nolit, quod Deus ordinârit. Sic peccatè impletus quod ab Apostolo tam velicenter commendatur, *ut exhibeatis, inquit, corpora vestra, hostiam viventem, sanctam, Deo placentem, rationale obsequi vestrum, & volite conformari huic saeculo, sed*

Act. 9. &
22.
Gal. 1.

In Convers.
S. Pauli.

2. Cor. 4.

Ephes. 4.
Coloss. 3.

Hom. 11.
in Evang.
27. Mor.

13.

Rom. 6.
Ephes. 4.
22. Mor.

Rom. 12.

Refor-

Reformamini in novitate sensus vestri, ut probe-
tis qua sit voluntas Dei bona, beneplacens, & per-
fecta. Dico enim vobis, per gratiam qua data est
mibi, omnibus qui sunt inter vos, non plus sape-
re ad sobrietatem: Et unicuique sicut Deus divi-
sit mensuram fidei, sicut enim in uno corpore mul-
ta membra habemus, omnia autem membra non
eundem actum habent: ita multi unum corpus
sumus in Christo, singuli autem alter alterius
membra, Quasi diceret, in hoc apparebit vos
huic sæculo non conformari, sed potius verè re-
formari & renovari, si voluntatem Dei quæra-
tis; quæ quidem Dei voluntas tam studiosè
semper quærenda est, ut licet illa nobis appareat,
tamen ultra inquirendum & probandum sit, ut-
rum, aliquid aliud velit à nobis, vel in substan-
tia rei agendæ, vel in modo, vel in fine, ut non
tantum faciamus quid velit quomodo velit & quæ
obrem velit; atque ita sicut non debemus esse
contenti quia unque Dei voluntate bona, sed et-
iam beneplacentem, & perfectam adimplere par-
est, si quæra talem nobis demonstrat: sic planè, si
unam solam notam faciat, illa una sola satis esse
nobis debet, quia nec magis nec minus, quam
purè velit Deus, volendum est; Cum in hoc u-
no sita sit tota nostra perfectio, licet illud quod
nobis ordinat, non esset in se perfectissimum;
quatenus tamen sic nobis est ordinatum, cense-
ri debet nostra perfectio, sicut perfectio manus
est tangere, non videre licet, videre sit aliquid
perfectius aut nobilius quàm tangere.

Quidquid itaque aliud cogitari posset ad per-
fectam animi renovationem, vix esse posset a-
ptius, quàm hoc Apostoli dictum, *Quid me vis
facere*, cum si quid præter divinam voluntatem
cogitetur, nihil aptum animæ, nihil perfectio-
ni congruè cogitetur. Hinc idem Apostolus tam
sæpè sollicitus suis; *Non cessamus*, inquit, *pro
vobis orantes & postulantes, ut impleamini agni-
tione voluntatis eius, ut ambuletis dignè Deo per
omnia placentes*. Et paulò post: *Semper sollicitus
pro vobis in orationibus; ut stetis perfecti & ple-
ni in omni voluntate Dei*, quasi dicat, nihil in a-
nimo superesse debet, quod non repletur Dei
voluntate, & nulla Dei voluntas desit oportet,
quæ non totum occupet animum. O verè tum
dives animus, si tali repletur bono, quo dum
repletus fuerit, in uno cuncta possidet.

III. PUNCTUM.

SICVI ergo frequenter dicendum cum Davi-
de, *DIXI NVNC CAEPI*, sic simul eum A-
postolo, *DOMINE QUID ME VIS FACE-*

RE; Quia illud utrumque ad animi renovatio-
nem perfectè instituendam est ita necessarium,
ut sicut non est renovatio, nisi veteris hominis
exspoliatio, ita nec ulla est expoliatio, nisi divi-
næ voluntatis perfectæ succedat effectio. *Quæri-
te Dominum, & confirmamini: quærite faciem
eius semper.* Quid est quætere Dominum nisi
eius voluntatem? Quid est confirmari nisi con-
fortari, restaurari, renovari? Quid rursum quæ-
tere faciem eius, præsentem habere volunta-
tem, quasi ipse adesset, & juberet vel veraret
prout vellet. Quid denique, semper quærenda
illa facies, nisi quod uni voluntati divinæ sic a-
lia succedat & alia, ut nunquam abstet eius vo-
luntas in nostro quovis opere? nec tam specte-
mus quid in se sit quod agimus, quàm Dei fa-
ciem & voluntatem qua moveamur ad agen-
dum, Atque in hoc tam constantes simus, ut nul-
lo inde tædio, nullo fastidio deficiamus. *Ac per
hoc*, inquit sanctus Augustinus, *qui diligitur, in dictum
etiam præsens quæritur, dum charitate perpetua
ne fiat absens, optatur: proinde quem quisque di-
ligit, etiam cum eum videt, sine fastidio semper
vult esse præsentem hoc est, semper quærit eum esse
præsentem. Et nimirum hoc est; Quærite faciem
eius semper, ut non huic inquisitioni qua signifi-
catur amor, finem præstet inventio, sed amore
crescente inquisitio crescat inventio.*

Sic ipse Pfaltes regius, & in ipsius persona
Christus Dominus. *In capite libri scriptum est de
me, ut faciam Deus voluntatem tuam; tunc dixi
ecce venio ut faciam Deus voluntatem tuam,*
Continuè non acquievit carni & sanguini san-
ctus Apostolus, id est, statim atque vocatus est,
sic à se ipso defecit in unam Dei voluntatem per-
fectè semper adimplendam, ut hoc unum cura-
ret. *Dum modo*, inquit, *consummam cursum meum,
& ministerium verbi quod accepi à Domino Iesu;*
nihil præterea vereor, nihil desidero. Hoc est
verè esse vas electionis in manu Domini, hoc est
verè esse Apostolum, verè vincum Christi Iesu.

Vide quàm longè sis ab hoc ardenti studio
divinæ voluntatis: iterumque vide quantum
illud in nobis optaret Apostolus, ita scribens &
sua omnia concludens Scripta: *Deus pacis, qui
eduxit de mortuis pastorem magnum ovium in
sanguine testamenti aterni, D. N. Iesum Chri-
stum, aptet vos in omni bono, ut faciatis eius vo-
luntatem faciens in vobis quod placeat corâ se per
Iesum Christum, cui est gloria per sæcula sæculo-
rum Amen.*